

Arrest

nr. 56 218 van 17 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Ingoesje origine. U bent afkomstig uit Verkhnië Achaluki, in Ingoesjetie.

U verklaarde dat u als taxichauffeur op 13 september 2008 twee personen vervoerd hebt naar het huis van Z.(...) B.(...). U bracht deze mensen naar de familie B.(...) omdat ze achter een woonplaats zochten en u op de hoogte was dat de familie B.(...) hun appartement verhuurde.

U gaf aan dat de autoriteiten de volgende dag de woning van de familie B.(...) omsingelden en dat de twee personen die u had vervoerd, werden gedood, samen met A.(...) B.(...) en een FSB officier.

Op 18 september 2008 sprak Z.(...) B.(...) u aan. Hij vertelde u dat u gezocht werd.

Op 9 december 2008 gooiden onbekenden 's nachts een handgranaat naar uw woning. Uw vader zorgde ervoor dat uw echtgenote en kinderen naar haar grootmoeder werden gebracht. Uzelf ging naar uw oom in Nazran.

Op 16 december 2008 werd u door de autoriteiten opgepakt en werd u tot 29 december 2008 vastgehouden. De autoriteiten verdachten u ervan betrokken te zijn bij rebellenactiviteiten. Uw vader kocht u vrij. Na uw vrijlating dook u onder bij een vriend waar u verzorging kreeg.

Tijdens uw opsluiting stuurde uw vader uw echtgenote en kinderen naar Europa. Uw echtgenote reisde naar Polen en vernam daar informatie over een begrafenis. Uw echtgenote dacht dat het ging over uw begrafenis en zij reisde terug naar Ingoesjetië. Omwille van de stress belandde uw echtgenote in het ziekenhuis. Na haar ontslag uit het ziekenhuis stuurde uw vader haar opnieuw naar Europa.

Uw echtgenote en kinderen verlieten hun herkomstregio opnieuw op 28 januari 2009 en zij reisden met de trein via Moskou naar Brest. In Brest stapten ze in een minibus waarmee ze tot in België kwamen. Uw echtgenote kwam op 17 februari 2009 in België toe en vroeg dezelfde dag asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

U verbleef ondertussen nog steeds in Ingoesjetië. Op 17 april 2009 werd uw wagen beschoten door onbekenden. Op 25 april 2009 sprak de familie B.(...) een bloedwraak over u uit wegens de dood van Adam. U verliet Nazran op 24 mei 2009 en u reisde met een vrachtwagen naar Moskou. In Moskou kocht een vriend van u een treinticket naar Brest. In Brest stapte u in de laadruimte van een vrachtwagen en met deze vrachtwagen kwam u tot in België.

U kwam op 2 juni 2009 in België toe en u vroeg op dezelfde dag asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van jullie asielaanvragen legden jullie volgende documenten voor: het binnenlands paspoort van uw echtgenote, de geboorteaktes van u, uw echtgenote en kinderen, uw huwelijksakte, uw rijbewijs, een Russisch medisch attest dd. 16/01/2009, de verblijfskaart van uw schoonmoeder en een Belgisch medisch attest dd 11/02/2010."

1.1.2. Verzoeker betwist deze beschrijving niet, doch geeft te kennen dat voorgaande weergave van de feiten erg beknopt is.

Hij laat gelden dat "belangrijke details" zijn weggelaten, daar waar hij naar hij stelt, bij zijn verhoren op het Commissariaat-generaal veel informatie verstrekt heeft.

Verzoeker is de mening toegedaan dat de commissaris-generaal "met haar tendentieuze weergave van de feiten slechts haar onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin verzoekende partij zich bevond" (zie verzoekschrift, p. 5) en vraagt zich af in welke mate er sprake kan zijn van een degelijk onderzoek ten gronde.

1.1.3. De Raad merkt op dat verzoeker vrij is te bewijzen dat wat hij verteld heeft tijdens het verhoorverslag, verkeerd werd weergegeven door de commissaris-generaal.

Het volstaat echter niet eenvoudigweg te beweren dat wat werd weergegeven niet overeenstemt met wat werd verklaard.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift niet aan welke "belangrijke details" de commissaris-generaal zou hebben weggelaten en bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeker bij de uiteenzetting van zijn feitenrelaas zelf niets meer weergeeft dan wat in de bestreden beslissing vermeld staat.

Bedoelde ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft er trouwens geen persoonlijk belang bij om de verklaringen van de asielzoeker onjuist weer te geven. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten.

Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen.

Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Er moet worden vastgesteld dat u niet aantoont dat u uw land van herkomst verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U maakt immers niet aannemelijk dat u gezocht werd door de autoriteiten wegens een mogelijk verband met rebellen die u had vervoerd, noch maakt u aannemelijk dat de familie B.(...) een bloedwraak over u zou hebben uitgesproken.

Zo werd u gevraagd op welk adres Z.(...) B.(...) woonde, de plaats waar u de twee personen naar toe bracht die op 14 september 2008 samen met A.(...) B.(...) door de autoriteiten werden gedood. U verklaarde dat de benamingen van de straten onlangs veranderd waren, dat u het niet meer wist en dat u wel visueel wist naar waar u moest rijden.

U vermeldde voorts dat de vroegere benaming de Scholnajastraat of de Leninastraat was en dat deze straat ook de plaats was van de beschietingen (CGVS 13/01/2010 p. 10). Op het interview van 15 februari 2010 en 17 mei 2010 beweerde u dat het adres van Z.(...) B.(...) de Sovchoznajastraat of de Kolchoznajastraat was (CGVS 15/02/2010 p. 7; 17/05/2010 p. 9).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en dat is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de plaats waar op 14 september 2008 de beschieting plaatsvond waarbij A.(...) B.(...) en twee andere personen werden gedood door de autoriteiten, in de Zarechnayastraat lag (antwoorddocument ing2010-001w).

Aangezien u verklaarde persoonlijk naar het huis van de B.(...)'s te zijn gereden, is het niet aannemelijk dat u zich de straatnaam waar hun huis lag niet zou kunnen herinneren, zeker gezien u verklaarde dat u uw dorp, dat heel klein is, heel goed kende (CGVS 15/02/2010 p.3).

Gezien de ernst van de gebeurtenissen die bij de B.(...)'s thuis plaatsvonden sinds u uw twee passagiers bij hen had afgezet (beschietingen waarbij verschillende doden vielen, u werd door de autoriteiten ondervraagd over de passagiers die u naar hen had vervoerd), kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat u het precieze adres van deze familie op zijn minst achteraf zou hebben achterhaald. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Er moet verder worden opgemerkt dat verschillende tegenstrijdigheden en incoherenties werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen, alsook tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder wordt aangetast. U verklaarde dat op 9 december 2008 's nachts een handgranaat naar uw woning werd gegooid. U gaf aan dat op dat moment uw echtgenote, uw kinderen en uw ouders aanwezig waren.

U vermeldde expliciet dat uw zus en broer toen niet aanwezig waren. Tevens verklaarde u dat de dag nadien uw vader tussen tien en elf uur uw vrouw en kinderen wegbracht naar haar grootmoeder (CGVS 15/02/2010 p. 12).

Tijdens het interview van 17 mei 2010 beweerde u dat op het moment dat de handgranaat werd gegooid, iedereen die er woonde aanwezig was en u vermeldde uw vader, moeder, broer, kinderen, echtgenote en zus. U verklaarde tevens dat uw vader uw vrouw wegbracht naar haar grootmoeder rond acht uur of negen uur (CGVS 17/05/2010 p. 8).

Toen u erop gewezen werd dat u tijdens het vorige interview vermeldde dat uw broer en zus toen niet aanwezig waren, antwoordde u dat u zich niet alles herinnert, maar dat u wel wist dat iedereen 's morgens aanwezig was en dat je tijdens een explosie niet alles kan merken, dat u zich niet alles herinnerde wat u de vorige keer had verteld maar dat iedereen 's morgens aanwezig was behalve uw echtgenote (CGVS 17/05/2010 p. 8).

Uw uitleg weerlegt uw tegenstrijdige verklaringen echter op geen enkele wijze.

Bovendien verklaarde uw echtgenote tijdens haar interview dat op het moment dat de handgranaat werd gegooid haar schoonouders, man, kinderen, schoonbroer en schoonzus en ook de zus van haar schoonvader aanwezig waren (CGVS vrouw 13/01/2010 p.8; 17/05/2010 p.7).

U vermeldde verder dat u na uw vrijlating op 29 december 2008 medische verzorging nodig had. U beweerde op 15 februari 2010 dat u door een kennis van uw vriend bij uw vriend thuis in het dorp Novoridant infusen glucose kreeg toegediend, die waren voorgeschreven door de man van uw nicht F.(...). U gaf aan dat Z.(...), de kennis van uw vriend, zes keer langs kwam en u expliciteerde dat ze om de twee dagen kwam en dit gedurende iets minder dan twee weken. U verklaarde dat u enkel de infusen als behandeling kreeg en dat u voor geen enkele behandeling naar een ziekenhuis bent geweest. Wel ging u op 2 of 3 januari 2009 naar het ziekenhuis om uw letsels te laten vaststellen maar u gaf aan dat het ziekenhuis weigerde u een attest te geven (CGVS 15/02/2010 p.10, 11).

Tijdens het gehoor van 17 mei 2010 verklaarde u echter dat uw wenkbrauw in het ziekenhuis werd genaaid na uw vrijlating op 29 december 2008. U was naar het ziekenhuis gegaan omdat u een klacht wou indienen en u vermeldde dat ze in het ziekenhuis niets op papier wilden zetten, dat ze enkel overlijdensaktes geven.

In tegenstelling tot uw eerdere verklaringen, toen u aangaf in het dorp Novoridant te zijn verzorgd, beweerde u nu dat u gewoon thuis bleef en dat u zichzelf medisch verzorgde. U gaf aan dat u

injecties kreeg toegediend door uw nicht en dat u ook infusen glucose kreeg. U beweerde dat Z.(...) vijf, zeven keer kwam, soms verschillende keren per dag (CGVS 17/05/2010 p. 3, 4).

Toen u erop werd gewezen dat u tijdens het vorige interview had gezegd dat u in Novoridant verbleef bij een vriend en dat Z.(...) u de infusen gaf, antwoordde u dat het klopte, dat ze u daar niet hebben behandeld maar ondersteund en dat uw nicht ook Z.(...) heette.

Na confrontatie met het feit dat u de eerste keer precies kon zeggen hoeveel keer Z.(...) was langs geweest, antwoordde u dat het dan wel zo geweest zal zijn waaraan u toevoegde dat u niet alles gedetailleerd kan vertellen (CGVS 17/05/2010 p. 4).

Uw uitleg in deze heft deze incoherenties echter evenmin op, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder wordt uitgehold.

Voorts zijn ook uw verklaringen betreffende de bloedwraak die de familie B.(...) zou hebben geuit niet aannemelijk.

U verklaarde tijdens het gehoor van 13 januari 2010 dat op 25 april 2009 de familie B.(...) bloedwraak zou hebben uitgesproken omdat u verantwoordelijk was voor de dood van A.(...) B.(...). U gaf aan dat de broer van A.(...), Z.(...), u al op 18 september 2008 beschuldigde van de dood van zijn broer (CGVS 13/01/2010 p. 3, 11; 15/02/2010 p. 4, 5; 17/05/2010 p. 6, 7).

Vastgesteld moet worden dat het bijzonder eigenaardig is dat de familie B.(...) u pas op 25 april 2009, zeven maanden later, verantwoordelijk acht voor de dood van hun zoon, terwijl A.(...) B.(...) gedood werd op 14 september 2008 en zijn broer u reeds beschuldigde op 18 september 2008. Wanneer u gewezen werd op het feit dat het uitspreken van de bloedwraak zeer lang na de effectieve dood van Adam was, antwoordde u dat u niet wist waarom dat zo lang nadien gebeurde, maar dat het een toepasselijk moment was en het voor hen gunstig was (CGVS 15/02/2010 p. 5; CGVS 17/05/2010 p. 6).

Verder moet vastgesteld worden dat u niet weet wie concreet deze bloedwraak heeft uitgesproken. U blijft vaag spreken over oudere mannen, andere mensen, kennissen.

U weet niet waarom ze deze andere mensen stuurden, noch bent u op de hoogte van de inhoud van het gesprek met uw vader, terwijl de bloedwraak wel over u werd uitgesproken. U verklaarde dat de gesprekken met deze oude mensen/man plaatsvonden in de moskee en dat deze gesprekken kaderden in de algemene besprekingen over dorpsaangelegenheden (CGVS 17/05/2010 p. 6, 7, 8).

Gezien deze vage verklaringen en gezien het bijzonder eigenaardig is dat de bloedwraak pas zeven maanden na de dood van A.(...) B.(...) zou zijn uitgesproken, maakt u niet aannemelijk dat de familie B.(...) een bloedwraak over u heeft uitgesproken.

Bovendien moet vastgesteld worden dat u de Belgische asielinstanties noch uw binnenlands paspoort, noch uw internationaal paspoort voorlegt.

Uw uitleg over de afwezigheid of het gebrek aan deze identiteitsdocumenten is daarenboven weinig overtuigend. Zo verklaarde u dat u uw binnenlands paspoort had achtergelaten in een vrachtwagen. U was het bij het uitstappen vergeten mee te nemen (CGVS 13/01/2010 p. 6, 7 en 8; 17/05/2010 p. 2). U gaf verder aan dat u uw internationaal paspoort ontving in december 2008 maar dat uw internationaal paspoort nog diezelfde maand werd verscheurd door de dochter van uw zus, wat evenmin kan overtuigen (CGVS 13/01/2010 p. 7; 17/05/2010 p. 2).

Bovendien verklaarde u dat u uw internationaal paspoort niet persoonlijk had afgehaald en dat uw vader dit paspoort bij een officiële instantie had verkregen, dit op het moment dat u opgesloten zat (CGVS 13/01/2010 p. 7, 8).

Het is weinig aannemelijk dat u een internationaal paspoort zou zijn uitgereikt terwijl u door de autoriteiten werd vastgehouden en u nota bene verdacht werd de rebellen te steunen (CGVS 15/02/2010 p. 4).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en dat aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt immers dat elke aanvraag tot het verkrijgen van een internationaal paspoort wordt voorgelegd aan de FSB. Volledigheidshalve moet tevens opgemerkt worden dat uw rijbewijs werd afgeleverd op 14 januari 2009 (CGVS 13/01/2010 p. 8).

Gezien u werd vastgehouden van 16 december 2008 tot 29 december 2008 is het uiterst merkwaardig dat u zich nadien zelf zou richten tot de autoriteiten met het verzoek u een rijbewijs af te leveren.

Uw verklaarde vrees ten aanzien van uw autoriteiten wordt hierdoor nog verder ondermijnd.

Gezien deze tegenstrijdige, incoherente en onaannemelijke verklaringen, kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven en kan er evenmin besloten worden dat u uw land verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetie, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door

toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De geboorteaktes, het binnenlands paspoort van uw echtgenote, uw huwelijksakte en uw rijbewijs bevatten enkel persoonsgegevens die niet ter discussie staan. Het Russisch medisch attest geeft enkel aan dat uw echtgenote in het ziekenhuis werd opgenomen van 31/12/2008 tot 14/01/2009 wat evenmin ter discussie staat. Het Belgisch medisch attest van 11/02/2010 geeft enkel aan dat uw echtgenote niet aanwezig kon zijn op het interview op het Commissariaat-generaal."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 juni 2010 een schending aan van het recht van verdediging *"door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing"*, van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 33 van de Conventie van Genève van 8 (sic) juli 1951, van de artikelen 2, 3 en 5.1 EVRM en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker is van oordeel dat aan de bestreden beslissing geen zorgvuldig onderzoek is voorafgegaan en dat de commissaris-generaal *"zomaar"* zijn asielaanvraag heeft verworpen.

Hij verwijst naar wat hij tijdens zijn verhoren heeft verklaard en beweert dat er wel degelijk een politiek aspect gelegen is aan zijn problematiek.

Verzoeker stelt de indruk te hebben dat de commissaris-generaal *"de zaken lijkt te willen manipuleren door doelbewust die informatie te gebruiken die haar het best uitkomt"*.

Hij beweert dat de commissaris-generaal zijn beslissing niet afdoende gemotiveerd heeft en derhalve *"niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat hij geen gegronde vrees had. Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 97 van de Grondwet en in de wet van 29 juli 1991 een afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen."*

Hij laat gelden dat vervolging niet noodzakelijk hoeft te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt; het kan ook verwijzen naar de onwil of onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden, wat luidens verzoeker in casu het geval is en hij voegt er aan toe dat *"de landen waar men asiel zoekt, zullen het Vluchtelingenverdrag zelden zo ruim interpreteren dat met zulke omstandigheden rekening wordt gehouden"*.

Verzoeker stelt dat in zijn land van herkomst *"de heersende politieke partij aanwezig is tot in de hoogste regionen van de macht"* en dat er regelmatig *"politieke moorden"* gepleegd worden. De daders worden volgens hem niet vervolgd omdat de overheid hen de nodige bescherming verleent.

Aangaande het adres van Z.B. wijst verzoeker er op dat hij tijdens de verhoren iedere keer verklaard heeft dat de straat waarin de beschietingen plaatsvonden, van naam veranderd is en dat hij de huidige naam ervan niet kent, maar dat hij wel een stratenplan tekende.

Verzoeker laat in dit verband gelden dat *"als men ervan uit gaat dat mensen alle straatnamen van hun dorp moeten kennen, dan verwacht men encyclopedische kennis, wat absoluut niet redelijk is"* en dat de commissaris-generaal *"er zich te gemakkelijk van afmaakt"*.

De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, wijt verzoeker aan *"verwarring en misverstanden"* en is van mening dat er helemaal geen inconsistenties zijn.

Wat betreft de aanwezigen op het ogenblik van het werpen van de handgranaat, legt verzoeker uit dat de locatie in feite twee huizen naast elkaar zijn; in het ene huis verbleven hijzelf met zijn echtgenote en de kinderen, in het andere zijn vader, broer en zus. Hij beweert dat als hij verklaart dat iedereen aanwezig was op het ogenblik van de explosie, hij dan *"logischerwijze"* iedereen van de familie in beide huizen bedoelde.

Betreffende de medische verzorging na de vrijlating stelt verzoeker dat hij verklaard heeft dat de verpleegster Z., een kennis van zijn vriend, in een kleine medische post werkte in Novoridant en dat hij van haar glucose toegediend kreeg, doch niet in de medische post maar op zijn verblijfplaats en dat hij daar door haar iets minder dan twee weken verzorgd werd.

Aangaande de bloedwraak herhaalt hij dat deze maar na zeven maand uitgesproken werd omdat dat dit voor hen die de bloedwraak uitspraken, vermoedelijk het beste paste. Dat hij niet op de hoogte is van de inhoud van voorafgaande onderhandelingen met zijn vader, wijt hij aan het feit dat het in hun cultuur niet de gewoonte is dat de vader hierover uitvoerig uitweidt gezien hij *"het hoofd is van het gezin en alles oplost"*.

Verzoeker laat gelden dat hij hiervoor niet op bescherming van de lokale autoriteiten kan rekenen, *"gelet op de problemen die hij reeds met hen had"*.

Op de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker noch zijn binnenlands noch zijn internationaal paspoort voorgelegd heeft, antwoordt verzoeker dat de asielinstanties -met de geboorteaktes, huwelijksakte, binnenlands paspoort van zijn echtgenote en zijn rijbewijs- genoeg informatie hadden om zijn identiteit te kennen. Bovendien, zo stelt hij, is het al dan niet kunnen voorleggen van identiteitsdocumenten geen voorwaarde in de asielpprocedure; men kan als vluchteling erkend worden zonder enig identiteitsdocument voor te leggen. Verzoeker vraagt zich in dit verband af waarom de commissaris-generaal *"eieren (sic) op laag water zoekt"* door zijn verhaal opnieuw in twijfel te trekken, terwijl dit *"compleet irrelevant (sic)"*.

Wat zijn rijbewijs betreft, herhaalt verzoeker dat dit document om de tien jaar moet ingewisseld worden; hij verklaart dat hij zijn oud rijbewijs zelf heeft binnengeleverd terwijl zijn vader het nieuwe heeft opgehaald toen hij vastgehouden werd.

Overigens merkt verzoeker op dat hij tijdens het verhoor enorm zenuwachtig was gelet op de enorme consequenties die ervan afhangen en dat hij wegens het korte tijdsbestek, slechts een beperkte weergave kon doen van de gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt. Hij stelt dat een aantal gegevens door de commissaris-generaal duidelijk verkeerd begrepen en/of geïnterpreteerd werden.

Verzoeker laat gelden dat er wanneer hij verplicht wordt naar Ingoesjetië terug te keren, er in zijn hoofde een reëel risico op ernstige schade bestaat gezien hij aldus het slachtoffer zal worden van bloedwraak en er hem ook zeer regelmatig berichten bereiken omtrent terreur en geweld; hij verwijst naar internationale rapporten van mensenrechtenorganisaties waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie precair is. Ook verwijst verzoeker naar *"het reisadvies"* van het Ministerie van Buitenlandse Zaken dat de situatie in Ingoesjetië als uiterst onveilig omschrijft.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing teniet te doen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen.

2.2. Waar verzoeker verwijst naar de formele en materiële motiveringsplicht *"vervat in artikel 97 van de Grondwet"*, stelt de Raad vast dat artikel 97 van de Grondwet bepaalt dat *"Alleen Belgen kunnen minister zijn"*, waardoor de schending ervan in casu, zijnde een beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, niet dienstig kan worden aangevoerd.

De Raad benadrukt verder dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad wijst er vooreerst op dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve.

De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827).

Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoon hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 33 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchteling, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, merkt de Raad op dat voormeld artikel een verbod tot uitzetting of terugleiding inhoudt dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling, die als vluchteling is erkend, verplicht wordt naar zijn land van herkomst terug te keren.

Verzoeker is echter niet als vluchteling erkend zodat dit artikel niet op hem van toepassing is.

De schending van artikel 2, artikel 3 en artikel 5.1 EVRM kunnen evenmin dienstig worden aangevoerd (RvS 12 maart 2008, nr.180 930).

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de procedure met volle rechtsmacht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Het verwijt van verzoeker aan het adres van de commissaris-generaal dat deze laatste "zomaar" zijn asielaanvraag heeft verworpen en zijn beslissing aldus niet afdoende gemotiveerd heeft, is gelet op drie bladzijden lange motivering sub 1.2, niet terecht.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt door de autoriteiten gezocht te worden wegens een mogelijk verband met rebellen die hij heeft vervoerd, noch dat de familie B. een bloedwraak over hem zou hebben uitgesproken.

Verzoeker was onwetend over het adres van de familie B. en hij legde nog tegenstrijdige en incoherente verklaringen af betreffende de aanslag op 9 december 2008 in zijn woning en over zijn medische verzorging na zijn vrijlating op 29 december 2008.

Verder heeft de commissaris-generaal nog vastgesteld dat verzoeker nog ongeloofwaardige verklaringen aflegde aangaande de bloedwraak die de familie B. zou hebben uitgesproken en dat verzoeker zijn binnenlands paspoort en internationaal paspoort niet heeft bijgebracht, zonder daaromtrent enige aannemelijke verklaring op te geven.

2.6. Met betrekking tot de uitleg van verzoeker aangaande het adres van Z.B., stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie dat het niet redelijk is "*een encyclopedische kennis*" van hem te verwachten, in gebreke blijft.

Verweerder merkt terecht op dat verzoeker verklaarde zelf met de wagen naar het huis van de B.'s te zijn gereden zodat het is dus niet aannemelijk is dat verzoeker zich de straatnaam waar hun huis lag, niet zou kunnen herinneren, temeer daar hij verder nog verklaarde dat hij zijn dorp, dat heel klein is, waar hij zijn hele leven zou hebben gewoond en als taxi chauffeur zou hebben gewerkt in zijn vrije tijd, heel goed kende.

Het verweer van verzoeker dat de informatie die hij heeft gegeven (inclusief het getekende stratenplan) volledig juist is, gaat evenmin op. In het administratief dossier is immers geen spoor terug te vinden van een correct weergegeven stratenplan van verzoekers dorp, of een stuk dat voor een dergelijk voornoemd stratenplan zou kunnen worden aangenomen.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten opwerpt die deze tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

De Raad merkt op dat de uitleg van verzoeker aangaande de aanval met de handgranaat, namelijk dat de locatie in feite twee huizen naast elkaar betrof en dat als hij stelde dat iedereen aanwezig was op het ogenblik van de explosie, hij iedereen van de familie in de twee huizen bedoelde, niet verklaart waarom hij tijdens het verhoor op 15 februari 2010 (zie verhoorverslag, p. 12) uitdrukkelijk verklaarde dat iedereen aanwezig was behalve zijn broer en zus, terwijl hij tijdens zijn verhoor op 17 mei 2010 (zie verhoorverslag, p. 8) verklaarde dat iedereen aanwezig was behalve zijn vrouw.

Betreffende zijn medische verzorging na de vrijlating, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen zoals aanvankelijk afgelegd tijdens zijn verhoor op 15 februari 2010 (zie verhoorverslag, p. 11). Zoals de Raad er reeds eerder op heeft gewezen (zie hoger), is het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker echter in gebreke blijft.

De uitleg van verzoeker dat de incoherenties te wijten zijn aan verwarring en misverstanden, snijdt geen hout; dit blijkt eerstens in het geheel niet uit voormelde verhoorverslagen maar bovendien verklaarde verzoeker uitdrukkelijk alles goed te hebben begrepen en maakte hij geen gewag van eventuele problemen (zie voormelde verhoorverslagen, respectievelijk p. 14 en p. 9).

Wat betreft de opmerking van verzoeker dat "*gelet op het beperkte tijdsbestek*" een aantal gebeurtenissen onbesproken bleven of slechts zeer zijdelings werden aangehaald, merkt de Raad eerstens op dat verzoeker helemaal niet aanduidt welke gebeurtenissen hij bedoelt. Bovendien wordt er op gewezen dat het verhoor van verzoeker in totaal ongeveer 9 uur in beslag nam, waardoor bezwaarlijk kan worden gewaagd van een "*beperkt tijdsbestek*".

Bij het einde van het laatste verhoor werd aan verzoeker trouwens uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets toe te voegen had aan zijn asielrelaas, waarop hij ontkennend antwoordde (zie verhoorverslag van 17 mei 2010, p. 10).

De door verzoeker voorgehouden zenuwachtigheid bij de verhoren, wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen. Immers, elke kandidaat-vluchteling heeft te kampen met een zekere spanning wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem worden verwacht dat hij zijn relaas op een correcte, coherente en zo gedetailleerd mogelijke manier uiteenzet ten aanzien van de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt.

Ook wat de bloedwraak betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker zich louter beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen voor het Commissariaat-generaal. De Raad verwijst naar wat supra uiteengezet is.

De Raad merkt op dat verzoeker noch zijn intern, noch zijn internationaal paspoort neerlegt.

Het niet neerleggen van identiteitsdocumenten heeft inderdaad zoals verzoeker stelt, sommige erkenningen van de status van vluchteling niet verhinderd.

Het bewijs van identiteit is evenwel een essentieel element in de asielprocedure en de asielzoeker moet in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorleggen en wanneer hij daaromtrent in gebreke blijft een aannemelijke verklaring geven.

Het neerleggen van identiteitsdocumenten, in casu het binnenlands- en internationaal paspoort, is trouwens niet enkel van belang is voor de beoordeling van de identiteit van verzoekers, maar ook voor de beoordeling van de waarachtigheid van de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten en de beoordeling van de reële mogelijkheid tot vestiging elders in de Russische Federatie.

De Raad onderstreept dat het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot verzoekers asielrelaas.

Reeds in de bestreden beslissing is terecht opgemerkt dat verzoeker voor het ontbreken van deze stukken geen aanvaardbare verklaring geeft.

Wat betreft verzoekers verweer dat de argumentatie van de commissaris-generaal, aangaande zijn rijbewijs, niet ter zake doet, merkt de Raad op dat dergelijk antwoord geenszins dienend is.

Voorgaande vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

De Raad benadrukt dat een verwijzing door verzoeker naar de algemene situatie in zijn land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat hij aldaar werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad is van oordeel dat aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht en schaaft zich achter de bestreden beslissing.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De ongeloofwaardigheid van zijn relaas verhindert ook aan de bewering van verzoeker dat hij voor zijn problemen geen bescherming kan krijgen in zijn land, enig geloof te hechten.

De vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 kan van verzoeker bijgevolg niet worden erkend.

2.7. De Raad stelt verder vast dat verzoeker zich, voor zover hij om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vraagt, beperkt tot een loutere verwijzing naar zijn asielrelaas.

Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

De melding van verzoekers dat *“ons nog zeer regelmatig berichten bereiken omtrent terreur en geweld”* en de verwijzing naar internationale rapporten van mensenrechtenorganisaties over de algemene situatie in het land van herkomst -dewelke overigens niet bij het verzoekschrift gevoegd zijn-, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse zaken van het voorjaar 2010 waarnaar verzoeker verwijst, doet niet ter zake; dit reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en is niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE